

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3321/2022
23.02.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Гордане Џакула и Јелене Ивановић, чланова већа, у парници тужиоца Специјална болница за рехабилитацију Бујановац, са седиштем у Бујановачкој Бањи, чији је пуномоћник Миле Ристић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Основни суд у Бујановцу, коју заступа Државно правобранилаштво РС, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1551/20 од 17.09.2021. године, у седници одржаној 23.02.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1551/20 од 17.09.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1551/20 од 17.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П 557/19 од 28.07.2020. године, првим ставом изреке, одбијен је приговор тужене о апсолутној ненадлежности Основног суда у Бујановцу као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете плати износ од 226.268,01 динара са законском затезном каматом од 04.05.2017. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1551/20 од 17.09.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена у ставу другом и трећем изреке. Другим ставом изреке, одбачена је жалба тужиоца изјављена против става првог изреке првостепене пресуде као недозвољена. Трећим ставом изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, указујући разлоге за примену члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ...18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

Правни основ тужбеног захтева у овом спору је накнаде штете тужиоцу због поступања органа тужене у извршном поступку у предмету И 172/15 у којем је АА, радник тужиоца, наплатила своје потраживање од тужиоца, а основ тог потраживања је Закључак Владе Републике Србије од 18.12.2001. године, који је проглашен неуставним објављивањем одлуке Уставног суда у „Службеном гласнику Републике Србије“ дана 18.12.2016. године. Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев, из разлога што је пресуда Основног суда у Бујановцу П1 883/13 од 27.03.2013. године, којим је у овој парници тужилац по наведеном Закључку био обавезан на исплату дохотка на зараду, постала правноснажна дана 11.09.2014. године и закључком И 172/15 од 17.09.2015. године констатовано да је извршење спроведено, а Закључак проглашен неуставним дана 08.12.2016. године након правноснажности пресуде и спроведеног извршења. Како је парнични поступак између странака правноснажно окончан пресудом која је донета пре објављивања одлуке Уставног суда о проглашењу Закључка неуставним и извршење спроведено, имајући у виду правно дејство одлука Уставног суда (члан 60. Устава Републике Србије), по оцени судова, Закључак Владе Републике Србије био је у примени, тако да мене постоји одговорност тужене за насталу штету тужиоцу сходно члану 172. Закона о облигационим односима.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као и уједначавања судске праксе, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева. Тужилац је приложио пресуду којом се не установљава другачији правни став у погледу примене материјалног права у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, тако да није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Образложење побијане пресуде за одлуку о одбијању тужбеног захтева у овом случају не одступа од судске праксе и правних схватања по питању правног дејства *ex nunc* одлуке Уставног суда. Разлози на којима су засноване нижестепене одлуке одговарају и усклађени су са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем у пракси нижестепених судова и ревизијског суда. Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена ни као редовна.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним спровима кад се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима, или у потраживању у новцу, на предају ствари или извршењу неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 19.09.2013. године, а вредност предмета спора побијаног дела износи 226.268,01 динара. С обзиром да је вредност предмета спора побијаног дела испод динарске противвредности износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић